

Αναζητώντας η ψυχή την έρημο της Μεγάλης Εβδομάδας.

Επίσκοπος Κωνσταντιανής Κοσμάς.

Μέσα στο χρόνο της ζωής μας τα γεγονότα περνούν μπροστά μας σαν να βλέπουμε μια ταινία, όπου οι σκηνές που εξελίσσονται τότε μας αφήνουν αδιάφορους και τότε μας ενεργοποιούν συναισθήματα αγάπης, φιλανθρωπίας, κακίας και εχθρότητας.

Έτσι, και η Μ. Εβδομάδα που ήρθε στη ζωή μας, καλλιεργεί συναισθήματα τις περισσότερες φορές λύπης, μετάνοιας και αλληλεγγύης προς τον συνάθρωπο. Αυτό το δώρο, που λέγεται Μ. Εβδομάδα, θα πρέπει να καλλιεργείται σε όλη τη διάρκεια του έτους. Έτσι κι αλλιώς, όλη η ζωή μας είναι μια Μ. Εβδομάδα, γιατί η καθημερινότητα που βιώνουμε είναι σταυροαναστάσιμη.

Όλα αυτά τα Εκκλησιαστικά γεγονότα, που τα ζούμε μέσα από την λειτουργική ζωή της Εκκλησίας, φανερώνουν την ανάγκη του ανθρώπου να οδηγήσει την ψυχή του σε έναν άλλο προορισμό διαφορετικό από αυτόν που ζει καθημερινά. Αναζητάει να ξεδιψάσει την ψυχή του, όπως το ελάφι: "Ον τρόπον έπιποθεϊ ή έλαφος επί τας πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως έπιποθεϊ ή ψυχή μου προς σέ, ό Θεός (Ψαλμ. 41, 2).

Η διψασμένη ψυχή, που έχει διακαή πόθο να βρεθεί στον άγιο ναό του Θεού και να συνομιλήσει μαζί Του, ιδιαιτέρως την Μ. Εβδομάδα, χωρίς δισταγμό, οδηγεί τα βήματά της σε μια Εκκλησία, σε ένα μοναστήρι,

για να ενωθεί με το Θείο και να βρει απαντήσεις η αμετανόητη ψυχρή λογική του.

Εξάλλου, πηγές υδάτων είναι όλες οι Εκκλησίες που είναι διάσπαρτες σε όλη τη γη και εκατομμύρια άνθρωποι πάνε να ξεδιψάσουν από τα νάματα της υμνολογίας, των διδαγμάτων και της σιωπής. Έτσι, θα καταλάβει και θα νιώσει τον Θεό κοντά της και, έτσι, θα ησυχάσει και θα ειρηνεύσει το πνεύμα του ανθρώπου.

Γι' αυτό μέσα στη Μ. Εβδομάδα, οι Εκκλησίες είναι η έρημος της κάθε ψυχής. Εκεί, η κάθε ψυχή αγγίζει νοερά την έρημο του Ιορδάνου, στην οποία βαπτίστηκε ο Ιησούς Χριστός και τον ακολουθεί στο Σαραντάριον Όρος, ώστε, να βυθιστεί σε μια αυτογνωσία, ανακαλύπτοντας μέσα της έναν φιλάργυρο Ιούδα, αλλά και μία μετανοημένη πόρνη, η οποία τρέχει να προσεγγίσει το Νυμφίο της Εκκλησίας, ζητώντας την άφεσιν.

Πάρα πολύ όμορφα το αποτύπωσε στην πρώτη ποιητική συλλογή του με τίτλο «Μαγδαληνή», ο Ντίνος Χριστιανόπουλος: Τον ξεχώρισα μόλις τον είδα, ήμουν τακτική στα κηρύγματά Του, πούλησα κι ένα κτηματάκι της θείας μου για να Τον ακολουθήσω. Όμως, όταν πια όλα τα ξόδεψα, αποφάσισα να πουλήσω και το κορμί μου στην αρχή, στους ανθρώπους των караβανιών, κατόπιν στους τελώνες· κοιμήθηκα με σκληροτραχήλους Ρωμαίους κι οι Φαρισαίοι δεν μου είναι άγνωστοι. Κι όμως, μέσα σ' αυτά δεν ξεχνούσα τα μάτια Του. Μήνες για χάρη Του έτρεχα απ' το Ναό στο λιμάνι κι απ' την πόλη στο Όρος των Ελαιών. Κύριε μυροπώλη, κάντε μου, σας παρακαλώ, μια μικρή έκπτωση. Για ένα βάζο αλάβαστρου δεν φτάνουν οι οικονομίες μου. Κι όμως, πρέπει να αποχτήσω αυτό το μύρο με τα σαράντα αρώματα. Μ' αυτό το μύρο θ' αλείψω τα πόδια Του, μ' αυτά τα μαλλιά θα σφουγγίσω τα πόδια Του, μ' αυτά τα χείλη τα πόδια Του τα εξαίσια κι άχραντα θα φιλήσω. Ξέρω, είναι πολύ αυτό το μύρο για τη μετάνοια, ωστόσο για τον έρωτα είναι λίγο. Κι αν μια μέρα ασπαστώ το χριστιανισμό, θα είναι για την αγάπη Του· κι αν μαρτυρήσω γι' Αυτόν, θα 'ναι η αγάπη Του που θα μ' εμπνέει, Γιατί, κύριε, ο έρωτας μού ανάβει την πίστη κι η αγάπη τη μετάνοια κι ίσως μείνει αιώνια τ' όνομά μου σα σύμβολο εκείνων που σώθηκαν και λυτρώθηκαν «ότι ηγάπησαν πολύ».

Έτσι, απομονώνεται ο άνθρωπος για λίγο στην έρημο των Εκκλησιών, γιατί, όπως γράφει και ο μακαριστός Πρωτοπρεσβύτερος, π. Αλέξανδρος Σμέμαν: Η Εκκλησία από τη μια πλευρά ζει μέσα σ' αυτό τον κόσμο συμμετέχοντας στις αδυναμίες του και σ' όλες τις τραγωδίες. Από την άλλη πλευρά, η αληθινή ύπαρξη της Εκκλησίας δεν είναι "εκ του κόσμου τούτου", γιατί είναι η Νύμφη του Χριστού και η αποστολή της είναι να αναγγείλει και να αποκαλύψει τη Βασιλεία του Θεού και την "καινή ημέρα". Η ζωή της είναι μιά αιώνια αναμονή, μιά συνεχής και άγρυπνη προσδοκία αυτής της Ημέρας.

Αναζητώντας, λοιπόν, η ψυχή μας τη νοερά έρημο της Μ. Εβδομάδας, για να ησυχάσει από τις μέριμνες του κόσμου τούτου και από το πλήθος των αμαρτιών, βρίσκεται μπροστά στο λόφο του Γολγοθά και ξεκινάει την ανάβαση, ατενίζοντας τον Σταυρό του Χριστού. Η ανάβαση ταλαιπωρεί την κουρασμένη ψυχή, γιατί ο τρόπος της ζωής της είναι το εμπόδιο της αλλαγής και της άρσης του σταυρού.

Ο άνθρωπος, τραυματισμένος επάνω στο σταυρό με τα καρφιά του εγωϊσμού και του ναρκισσισμού, θεωρεί ότι αυτό είναι ζωή γι' αυτόν και προσμένει απελπισμένος την Ανάσταση. Έχασε τον Θεό, έχασε την ψυχή του, έχασε τον άλλον άνθρωπο, τα έχασε όλα. Γιατί αυτό που ονομάζει ζωή, δυστυχώς είναι τάφος. Εάν μέσα από αυτό τον τάφο δεν αναστηθεί, δεν πρόκειται να μεταμορφωθεί. Πρέπει να παλεύει συνεχώς με το παρελθόν, να θεραπεύσει, με τη Χάρη του Θεού, όλες εκείνες τις πληγές

που προξένησαν τα καρφιά της αμαρτίας, τα οποία δέθηκαν και αιχμαλωτίστηκαν μέσα σε αυτή την κατάσταση.

Μέσα στην ησυχαστική έρημο του Ναού και του εσταυρωμένου εαυτού του, ο άνθρωπος προσευχόμενος αναμένει σιωπώντας να ακούσει τη φωνή του Νυμφίου, για να αποκτήσει ζωντανή σχέση με τον εαυτό του και αληθινή σχέση με τον Θεό και τον αδελφό του. Έτσι, όταν καταλάβει ότι το παρελθόν είναι ο τάφος που ζούσε τόσα χρόνια, γιατί θεωρούσε τον θάνατο αγάπη και είχε κυριεύσει τη ζωή του, αναζητάει να κυλίσει την πέτρα του παρελθόντος και να ατενίσει με αισιοδοξία το Μ. Σάββατο.

Τελικά, το Μ. Σάββατο, που είναι ακριβώς η ημέρα αυτής της μεταμορφώσεως, γιατί όλα είναι πλημμυρισμένα από το ανέσπερο φώς της Αναστάσεως, ο άνθρωπος μετανοημένος από το θάνατο του παρελθόντος, θα ακούσει «τον ήχο των εορταζόντων» και θα πλημμυρίσει από αγαλλίαση και χαρά, την οποία θα διαλαλεί και θα την εξομολογείται προς πάντας: «έορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἔγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἧ ἔστερέωται» (Γ' Ωδή Πάσχα).

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>